

[Niels Westerby.]

for aktiviteten på dette punkt. Jeg tror, at den højtærede regering skal være varsom med at skære ned på udgifterne til forskning, til uddannelse og til trafiknettet, og at man måske til gengæld skal være noget mere tilbageholdende på en række områder end det, der er givet udtryk for fra regeringens side.

Det er klart, at hvis man vil holde igen på det offentlige forbrug og ikke på de offentlige investeringer — altså skelne for det offentliges vedkommende mellem investeringer på den ene side og forbrug på den anden side — er der en række områder, hvor man må vise den største tilbageholdenhed. Jeg tror, det vil være rigtigt i den kommende tid på socialpolitikens område at hæfte opmærksomheden i særlig grad ved de små grupper i samfundet, der er blevet stedbørn, og som udviklingen er redet forbi og har ladet tilbage. Jeg tænker her på enlige, der har børn at forsørge, hvad enten det er mænd eller kvinder; jeg tror, at der her er et område, hvor der kan gøres en øget indsats. Jeg tror også, det vil være rigtigt at sætte noget mere ind i familiepolitikken, at give en fast moderskabsydelse til kvinder, der skal føde. Jeg tror, der er en række mindre grupper, som er blevet glemt, og som vi ikke har hæftet vor socialpolitiske opmærksomhed ved. Der er her tale om en særlig trang, men til gengæld vil de midler, der skal til for at afhjælpe denne trang, ikke være så store, at det vil spænde vore økonomiske ressourcer til bristepunktet. Jeg vil med andre ord foreslå, at vi koncentrerer vor socialpolitiske opmærksomhed om de mindre grupper, gør noget virkeligt, og gør det i en årrække, således at vores socialbudgetter og deres samlede omfang ikke stiger for meget, at vi derigennem også bidrager til at holde igen på det offentlige forbrug.

Men vi kommer ikke uden om, at hvis vi skal løse den ærgerrige målsætning at stimulere de private investeringer og stimulere de offentlige investeringer på de områder, hvor de giver økonomisk vækst, så må der også holdes igen på det private forbrug.

Det ville være uredelig tale at sige, at man gerne vil øge de private investeringer og de offentlige investeringer, og så sige, at det kan gøres, uden at det vil gøre

ondt nogetsteds. Det kan det ikke. Det må gøre ondt et sted, hvis man vil løse denne opgave. Derfor er det i en periode, hvor der er fuld beskæftigelse, hvor alle vore ressourcer er blevet beslaglagt, og hvor kedlen arbejder for fuld damp, nødvendigt at holde igen på det private forbrug. Jeg vil ikke piske med skorpioner eller optræde som middelalderens flagellanter — for at blive i de mytologiske billeder, som det ærede medlem hr. Poul Møller jo var inde på i går; det er ikke det, der er meningen.

Det er ikke sådan, at jeg vil sige: blod, sved og tårer, men kunne vi bare i en årrække i Danmark komme dertil, at vi spænder livremmen lidt mindre ud, end vi er blevet vant til — det er jo dog sådan, at den højtærede statsminister har ret, når han har sagt, at i de sidste 7-8 år er den reelle levestoget steget med henvend 40 pct. i Danmark — kunne vi dog bare komme derhen, at vi ikke spænder livremmen ud til bristepunktet, men at vi spænder den noget mindre ud, end vi er blevet vant til, så vil der blive både arbejdskraft og ressourcer tilovers til de investeringer, som alle tørster efter og ønsker at give den størst mulige økonomiske vækst.

Vi har jo naturligvis flaskehalse i dansk økonomi, som der er peget på, og som det også er blevet peget på i de tre vismænds redegørelse fra det økonomiske råd, og jeg vil navnlig hæfte opmærksomheden ved mangelen på arbejdskraft. Det er meget glædeligt, at vi har fuld beskæftigelse i Danmark, men det er jo en sørgelig ting, at vi er kommet derhen, at vi på de fleste områder nærmest har mangel på arbejdskraft. Jeg vil henstille til den høje regering at tage initiativ til især på de områder, hvor vi mangler arbejdskraft i Danmark, at tillade anvendelse af udenlandsk arbejdskraft. Enhver ved, at skal vi bygge hospitaler, skal vi bygge skoler, skal vi bygge fabrikker, skal vi investere i landbruget, så kræves der arbejdskraft, og det er jo især i bygge- og anlægsgangene, at vi har en flaskehals i vort økonomiske liv. Jeg vil gerne henstille til regeringen, at man tager det op til overvejelse og gør en indsats for at prøve på at få udenlandsk arbejdskraft på de områder, hvor vi mangler den. Jeg tænker her særlig på bygge- og anlægsgangene. Jeg ved, det er svært at få kvali-